

ÎNCHEIERE

07 noiembrie 2018

mun.Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Iulia Sîrcu
Galina Stratulat
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Iurii Lavric,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Iurii Lavric
împotriva Societății pe Acțiuni „Nord-Zahăr”, or.Briceni, privind anularea
ordinului cu privire la concediere și restabilirea în funcție,
împotriva deciziei din 17 mai 2018 a Curții de Apel Bălți,

c o n s t a ț ă :

La 01 decembrie 2017, Iurii Lavric a depus cerere de chemare în judecată solicitând anularea ordinului nr.17-k din 11 septembrie 2017 a Societății pe Acțiuni „Nord-Zahăr”, or.Briceni cu privire la concediere, restabilirea în funcția de lăcătuș, deținută pînă la concediere, încasarea cheltuielilor pentru asistența juridică.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, conform contractului individual de muncă și ordinului nr.47 din 25 august 1997, dînsul a fost angajat la Societatea pe Acțiuni „Nord-Zahăr”, or.Briceni, în calitate de lăcătuș, pe termen nelimitat. Conform ordinului nr.8k din 24 aprilie 2000, întreprinderea și-a încetat activitatea din lipsă de materie primă, dînsul fiind trimis în concediu neplătit pe termen nelimitat. Astfel, de la 24 aprilie 2000 pînă la depunerea cererii de chemare în judecată Societatea pe Acțiuni „Nord-Zahăr”, or.Briceni nu a activat.

La 06 august 2017 a primit scrisoare de la angajator pentru a se prezenta la serviciu pe data de 07 august 2017. Pe 07 august 2017, ora 09.00, s-a prezentat la sediul administrației, iar peste aproximativ 30-40 minute a venit contabilul-șef al întreprinderii, comunicîndu-i că dînsul va fi angajat în altă funcție decît cea deținută. Propunere în formă scrisă privind transferul în funcția de paznic nu a primit.

La data de 10 septembrie 2017 a primit repetat scrisoare privind prezentarea la serviciu pe data de 11 septembrie 2017, ora 09.00, în calitate de paznic. La 11 septembrie 2017 s-a prezentat la serviciu însă nu a primit propunere în formă scrisă privind transferul în altă funcție.

Nici pe data de 07 august 2017, nici pe 11 septembrie 2017, administratorul întreprinderii nu se afla la birou.

La 20 septembrie 2017 a fost informat că, din motivul neprezentării la locul de muncă timp de 4 ore consecutive, în temeiul art.86 alin.1 lit.h) Codul muncii a fost concediat.

Consideră că ordinul de concediere era emis pînă a fi solicitată prezentarea lui la serviciu, din motiv că dînsul a depus cerere la Inspecția de Stat al Muncii, care au stabilit mai multe încălcări a legislației muncii de către Societatea pe Acțiuni „Nord-Zahăr”, or.Briceni.

Pe parcursul activității sale nu a avut încălcări disciplinare, nu a încălcat legislația muncii și regulamentul intern al angajatorului.

Consideră ordinul de eliberare din funcție ca fiind nelegitim, restabilirea la locul de muncă în funcția deținută o întemeiază în temeiul art.89 Codul muncii, iar repararea prejudiciului material și moral cauzat în legătură cu concedierea sa în temeiul art.90 Codul muncii.

Prin hotărârea din 14 februarie 2018 a Judecătorei Edineț, sediul Briceni s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Iurii Lavric împotriva Societății pe Acțiuni „Nord-Zahăr”, or.Briceni, privind anularea ordinului nr.17-k din 11.09.2017, cu privire la concediere în baza art.86 alin.(1) lit.h) Codul muncii și restabilirea în funcția deținută în calitate de lăcătuș.

Instanța a stabilit că sancțiunea disciplinară aplicată de Societatea pe Acțiuni „Nord-Zahăr” față de Iurii Lavric sub formă de concediere, este una corectă și corespunde gravității încălcării comise de către acesta, iar ordinul emis este legal și întemeiat, nefiind stabilite temeiuri pentru anulare, restabilirea la locul de muncă deținut și încasarea salariului pentru lipsa nemotivată de la lucru fiind imposibile.

Prin decizia din 17 mai 2018 a Curții de Apel Bălți, s-a respins apelul declarat de Iurii Lavric, fiind menținută hotărîrea Judecătorei Edineț, sediul Briceni din 14 februarie 2018, adoptată în cauza civilă la cererea lui Lavric Iurii Dmitrii împotriva S.A. „Nord-Zahăr”, or.Briceni, privind anularea ordinului cu privire la concediere și restabilirea în funcție.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a considerat că prima instanță corect a interpretat circumstanțele cauzei și just a aplicat normele de drept material și procedural, adoptînd o soluție legală și întemeiată.

La 13 august 2018 Iurii Lavric a expediat recurs împotriva deciziei din 17 mai 2018 a Curții de Apel Bălți, cererea fiind înregistrată la data de 15 august 2018.

În cererea de recurs Iurii Lavric a indicat dezacordul cu acțiunile Societății pe Acțiuni „Nord-Zahăr”, referitor la obiectul litigiului, nefiind însă indicate esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate, cît și solicitările acestuia.

În conformitate cu art.434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului atestă faptul că decizia din 17 mai 2018 a Curții de Apel Bălți a fost expediată pentru cunoștință participanților la proces la 14 iunie 2018 (f.d.85), fiind recepționată de Iurii Lavric la data de 19 iunie 2018 (f.d.86), recursul expediat de recurent la 13 august 2018 și înregistrat la 15 august 2018 (f.d.89-91) se consideră a fi depus în termenul prevăzut de lege.

În conformitate cu art.439 alin.(2), (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității

recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Examinând admisibilitatea recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Iurii Lavric este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art.432 Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art.433 lit.a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Iurii Lavric, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Or, argumentele invocate în recurs se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanțele ierarhic inferioare și nu redă încălcarea

esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurrate și urmează a fi respins.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei se precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art.432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art.130 Cod de procedură civilă, însă din recursurile declarate nu rezultă încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Cît privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de art. 6 § 1 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, instanța notează că obligația de a motiva o hotărîre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea *inter alia*, *Helle v.Finlanda*, 19 decembrie 1997, parag.55; *Latourniere v.Franța*, 10 decembrie 2002, parag.2; *Hansen v.Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag.71-74). De fapt în concepția instanței europene, articolul 6 § 1 nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs, care întemeindu-se pe dispozițiile legale specificate, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes”, ceea ce s-a constatat în cazul de față (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen vs Finlanda* (nr.2), 13 ianuarie 2009, parag.24; *Papaioannou vs Grecia*, 2 iunie 2016, parag.45 sau *Baydar vs Olanda*, 24 aprilie 2018, parag.46).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Iurii Lavric.

În conformitate cu art.art.270, 433 lit.a), 440 alin.(1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Iurii Lavric.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Iulia Sîrcu

judecătorii

Galina Stratulat

Victor Burduh